

СЛЪНЧОГЛЕДИ

Да посѣемъ слънчогледи
по градини и по ниви —
вредъ окото ни да гледа
слънчеви вѣнци красиви!

Да натегне на земята
едро грозде и пшеница,
неброено чисто злато —
всѣко зрънце по жълтица!

Надъ селата, градоветѣ,
где народътъ ни живѣе,
радостъ слънчева да свѣти
и надеждата да грѣе!

Георги Владимировъ

ЛАСТОВИЧЕТО

Играехме си подъ стрѣхата на старата ни къща. Надъ насъ, върху стената, висѣше ластовиче гнѣздо. Изъ него страхливо подаваха главици три ластовичета съ жълти устица. И едно отъ тѣхъ се готвѣше да подхвъркне.

— Кольо! Кольо! Остави го, моля те! — извикахъ азъ на другаря си, съ когото играехме.

Другарьтъ ми бѣше Кольо Банарчето — момче съ черни очи и рошава глава. То бѣше зло момче. Всички въ селото го мразѣха. На молбата ми, той се отдръпна малко смутенъ, но въ следния мигъ повторно се хвърли като котаракъ върху малкото ластовиче, което падна между насъ и прекъсна играта ни. Кольо го сграбчи и, като разтегна крилцата му, подхвърли го въ въздуха. Птичето политна несигурно, задържа се малко надъ главитѣ ни и пакъ падна на земята.

— Какъ не те е срамъ! — извикахъ азъ и блѣснахъ другаря си съ всичка сила.

Банарчето се залюлѣ и падна на земята. Азъ се приближихъ до птичето и го взехъ въ ръцетѣ си. То бѣше малко ластовиче съ слаби крилца. Защо ли бѣше изхвъркнало изъ гнѣздото си? Какъ ли щѣше да се върне отново въ него?